

Til

19. april 2018

Økonomi- og Indenrigsministeren

Trafik-, og Bygnings- og Boligministeren

**Bemærkninger til regeringsudspillet "*Ét Danmark uden parallelsamfund*" pkt. 1 og 2,
*Fysisk nedrivning og omdannelse af udsatte boligområder og
Mere håndfast styring af hvem der kan bo i de udsatte boligområder***

Rådet for Etniske Minoriteter vil indledningsvist bemærke, at vi bifalder, at der tages fat på at løse problemerne i de udsatte boligområder. Der har længe været Rådets anbefaling, at man greb til boligpolitiske løsninger på integrationsproblematikkerne. Det er afgørende for integrationen, at man som etnisk minoritet møder etnisk danskere i sin hverdag og derved på en naturlig måde møder og får kendskab til den danske kultur og samfundets spilleregler. Boligområderne er i dette henseende vigtige, fordi man ved at regulere på boligpolitikken rent faktisk kan medvirke til at det sker ved at tiltrække flere etniske danskere til de pågældende boligområder. Man skal justere og styre beboersammensætningen på en måde, der er ansvarlig og bæredygtig, blandt andet ved at forsøge at få flere beboere med længere uddannelsesbaggrund og tilknytning til arbejdsmarkedet til at flytte til boligområdet og lave tiltag der fastholder ressourcestærke beboere i områderne. Dette vil få indflydelse på den sociale sammensætning og på den måde være med til at vende udviklingen. Rådet bakker også op om, at man visse steder går mere drastisk til værks og helt lukker nogle af de mest udsatte områder.

Så langt hen ad vejen er Rådet enige i nødvendigheden af de fremlagte udspil til regelændringer på området. Vi mener dog, at mantraet om at straffe sig til bedre integration, som går igen flere steder i udspillet, er forfejlet. Beboerne i de udsatte boligområder skal løftes, og ikke straffes. Hvis man virkelig ønsker at forbedre forholdene i de udsatte boligområder, skal der andre og mere langsigtede løsninger på banen med fokus på både sprog, uddannelse og bedre tilknytning til arbejdsmarkedet. Målet skal være blandede daginstitutioner, skoler og boligområder, der afspejler befolkningssammensætningen i resten af samfundet.

Med regeringsudspillet og det allerede udsendte udkast til lovændring vil man opdatere og konsolidere "ghettokriterierne". Et af kriterierne er baseret på etnicitet - andelen af indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande må ikke overstige 50 pct. Rådet er bekymret for, at det vil være direkte kontraproduktivt. Det forekommer ikke rimeligt, at borgere skal vurderes som værende til ulempe for et boligområde, udelukkende på baggrund af deres etnicitet.

Ved at definere visse områder som ghettoer, og anvende etnicitet som et kriterium, og ydermere opsætte særlige regler, straffe og indsatser for netop de områder, er man med til at øge stigmatiseringen af områderne og dets beboere og er i virkeligheden med til at opretholde et parallelsamfund. Dette tilskynder ikke ressourcestærke til at flytte derhen, og fastholder i stedet et "dem" og "os" - som er stærkt bekymrende for integrationsarbejdet.

Endvidere er der en risiko for, at nogle borgere tæller dobbelt i opgørelserne, der derved bliver dårlige redskaber at indrette en indsats efter. En etnisk minoritet kan tælle med i kriteriet om arbejdsmarkedstilknytning, hvis vedkommende er ledig, og omvendt kan den ressourcestærke etniske minoritet, som man gerne vil beholde i området, være med til at skævvride billedet. Vi foreslår, at man lader sig inspirere af Aarhus Kommune, der opererer uden etnicitet som kriterium, og derudover også har erfaring med at bruge opgørelserne som et ledelsesredskab for kommunens indsats.

Rådet har allerede i sit høringssvar til udkastet om "Initiativer, der modvirker parallelsamfund" udtalt, at vi ønsker, at et instrument som fleksibel udlejning burde anvendes meget mere, end det hidtil har været tilfældet. På den nyligt afholdte høring i Transport-, Bygnings- og Boligudvalget d. 11. april 2018 fremlagde adjungeret professor ved Statens Byggeforskningsinstitut, Aalborg Universitet København Hans Skifter Andersen nogle undersøgelser om fleksibel udlejning og udtalte i den forbindelse, at det var svært at se en egentlig effekt af fleksibel udlejning i udsatte boligområder. I den forbindelse vil vi gerne henlede opmærksomheden på en evaluering fra Københavns Kommune, som HSA ikke havde med i sit oplæg, og som viser anderledes positive resultater. Se linket <https://www.kk.dk/indhold/socialudvalgets-modemateriale/12112014/edoc-agenda/00cd3fab-9e23-445f-bc36-466e3002b4e4/30bc1b42-5eb2-4bfe-a2dc-6a275eabeac3>

Med lovforslaget lægges der endvidere op til, at der afsættes betydelige midler i Landsbyggefonden til at gennemføre fysiske forandringer af de udsatte boligområder, og at disse tiltag skal ledsages af en boligsocial indsats. Rådet bakker op om nødvendigheden af, at fysiske forandringer ikke står alene, og vil gerne tilføje, at fysiske forandringer kan give mening i visse tilfælde, men det skal gøres med omtanke. Når områder nedrives og nye opbygges, bør de nye områder samtidig løftes aktivitetsmæssigt. f.eks. gennem oprettelse af gårdmiljøer, institutioner og arbejdspladser, så området gøres mere åbent og levende - og opfylder et potentiale til at tiltrække folk fra det omkringliggende samfund på en naturlig måde.

Rådet savner desuden en stillingtagen til, hvor beboerne skal flytte hen, når de genhuses. Erfaringen viser, at der ofte opstår nye problemer i forbindelse med genhusningen af beboerne. Vi har konkrete eksempler fra Gjellerupparken, hvor beboere er blevet flyttet til mere ressourcestærke områder. De nye beboere havde ikke kendskab til spillereglerne og kulturen i det nye boligområde. Det resulterede i klager fra de andre beboere, som igen betød, at de nytilkomne følte sig uvelkomne og utrygge i deres nye omgivelser. Det er derfor vigtigt, at foretage en inddragende og oplysende flytningsproces, så de pågældende kan være medstemmende til, hvor de skal flyttes hen og i øvrigt hjælpes til at tilpasse sig den nye kultur. Det vil højne chancen for, at det på sigt bliver en vellykket flytning, som rent faktisk forbedrer de pågældendes situation i stedet for blot at flytte problemet til et andet område. Samtidig er det afgørende, at en flygtning af beboere suppleres med sociale indsatser. Børnene skal tilbydes fritidsaktiviteter og forældrene skal hjælpes ind på arbejdsmarkedet. Så de kan falde til i det nye fællesskab. En genplacering er ikke nok i sig selv.

Det er Rådets erfaring, at langt de fleste beboere i de udsatte boligområder gerne vil arbejde, og at mange allerede gør det. Vi vil i den forbindelse gerne anbefale, at man blandt andet tænker i at ansætte Jobambassadører, der skal inspirere og motivere lokale arbejdsløse til at komme ud på arbejdsmarkedet og bygge bro mellem borger og forvaltning. Aarhus Kommune og foreningen Aarhus Somali er i gang med at etablere et sådant korps, særligt målrettet kommunens borgere med somalisk baggrund.

Rådet anbefaler, at der generelt skabes flere attraktive muligheder for jobs og fritidsaktiviteter for børn og unge i de udsatte boligområder. Samtidig skal der også lægges en større indsats i vejledning af beboerne i forhold til, hvad der er af tilbud, som alternativ til kriminalitet eller ekskludering.

Med venlig hilsen

Yasar Cakmak

Formand for Rådet for Etniske Minoriteter